

6 — Velika pljačka Dartendala

Sve je bila moja ideja, bez obzira što je patuljak kriv. Radio sam za Blizzard deset godina. 120 meseci u sivoj kocki; 480 nedelja razgovora sa derištima i domaćicama koji su se zakucali na nekom izazovu. Rat je možda pakao, ali Šerman nikada nije morao da se bori sa igračima najveće društvene igre na planeti. Jebi ga, nije to bila igra, bio je to drugi život za nekoliko stotina miliona zombija. A većina nije imala pojma.

Ko ne bi mogao da krađe od njih?

Zato sam skovao plan i okupio tim – u njemu su bili, pored mene, Boris, čovek za sisteme i David, lik za povezivanje računara.

— Objasni nam još jednom – rekao mi je Boris kada smo se prvi put sastali.

Bilo su mi potrebni meseci da pronađem prave ljude. Boris je bio debeli ukrainac koji se specijalizovao za bezbednosne sisteme na velikim servisima. On je povukao Davida, malog, urednog švajcarca. Tip je radio za EFG pre nego što se zainteresovao za prevare i otisnuo u kriminalne vode.

— Šema je jednostavna – počeo sam. – Kao što znate, Blizzard je najavio da će iz igre izbaciti grad Dartendal. Neposredno pre njegovog brisanja, administratori neće biti dostupni u tim sektorima. Kada ga oni napuste, mi ćemo uneti i pokrenuti Borisov program. On će tražiti i skupljati oklope, oružje, napitke i sve ostale predmete iz igre koje su igrači zaboravili. Njih ćemo prebaciti na klonirane naloge i odmah staviti u prodaju. Postoji ogromno tržište za te stvari, a naše cene će biti više nego povoljne. David treba da spoji sve račune i novac odmah prebacuje na Kajmane. Prodajni portali će pre ili kasnije provaliti da se nešto dešava, ali mi bi do tada trebali da budemo na putu za Brazil.

Posmatrali su me skeptično. Srećom, video sam da u njihovim pogledima ima i pohlepe.

— Kako znamo da nećemo izaći iz ovog sa sićom? – upitao je David.

— Dartendal je najveći vilovnjački grad u istočnoj Eziji. Kroz njegove kapije dnevno prođe više miliona igrača. Tamo nema bačve, kovčega i mračnog ugla gde neko nešto nije zaštekao. Borisov program biće u stanju da razlikuje govna od vrednih stvari i odmah ih gura na tržište. Ne znam na koliko para možemo da računamo, ali neće biti sića.

— A ako nas uhvate? – upitao je Boris.

— Onda smo najebali. Ovo je federalni zločin.

Došlo je vreme da ja posmatram njih. Nisu bili sasvim uvereni, ali osećali su krv u vodi. Debeli se obratio švajcarcu na meni nepoznatom jeziku, a zatim su mi se nasmejali. Dogovor je pao.

Tokom narednih nedelja radili smo grozničavo. Gašenje je bilo zakazano za petak, tačno u 12:01. Napokon, došao je i taj dan.

Osećao sam se užasno dok sam čekao na poslu. Morao sam da sačuvam pribranost. Ja sam imao zadatak da unesem Borisov program u sistem, odmah pošto se administratori isključe, pomoću naloga koji sam ukrao od jednog kolege.

Brojao sam minute, pretvarajući se da radim. Sve vreme, srce mi je tuklo kao poludeli bubnjar.

U 11:50 ustao sam i otišao u toalet. Čim sam seo na šolju, izvukao sam telefon i povezao se na server. Ruke su mi drhtale dok sam rasklapao jeftinu VR masku, i jedva sam uspeo da je navučem preko čela. Pre nego što me je snop projektora oslepeo, bacio sam pogled na zglob. Bilo je 11:56.

Na trenutak, kao i obično, imao sam osećaj da padam u bunar načinjen od svetla.

U sledećem, bio sam ispred zapadne osmatračke kule Dartendala. Kapija se nalazila ispod nje, lučni prolaz u visokom, kamenom zidu. Iza njega, vrhovi uvijenih alhemičarskih laboratorija i radionica prkosile su gravitaciji i ostalim zakonima fizike, zariveni u kobaltno-plavo nebo. Sve je bilo pusto.

Kolega kom sam pokupio nalog bio je čarobnjak 89. nivoa. Zavukao sam ruku ispod odore i dohvatio nešto što nije imalo oblik, boju ili težinu, već se samo nalazilo u mojoj ruci, kao singularitet koji ne pripada tom svetu. Bila je to Borisova programerska magija.

— Ušao sam – rekao sam kada sam se uverio da je sve u redu.

Njih dvojica su nervozno čekala u mom stanu.

— Da li je sve u redu? – upitao je Boris, što je meni zvučalo kao da mi se bog obraća sa nebesa.

— Jeste. Davide, da li si spreman?

— Da.

— Samo položi skriptu unutar zidina i napusti server – naložio mi je Boris.

— Krećem.

Pošao sam i stigao do samih kapija kada se pojavio on.

— Stoj! – naložio je.

Zaledio sam se u trenutku. Bio je to administrator, neko je ostao, mislio sam. Već sam video sebe u federalnom zatvoru. A onda sam zapravo pogledao figuru. Počeo sam da se smejem.

— Šta je smešno, opsenaru?! – figura se brećnula.

— Šta se dešava? – uspnjeno je pitao Boris sa neba.

— Ništa, ništa – odgovorio sam, brišući suze. – Bot, samo glupi bot. Još ih nisu isključili.

Patuljak u oklopu kapetana garde pogledao me je besno.

— Ko si ti i šta tražiš u Dartendalu? Ne vidim povod za lakrdiju.

— Pusti me da prođem.

— Reci lozinku, ako si prijatelj patuljaka i vilenjaka?

— Ne znam lozinku – rekao sam.

— Onda ne možeš proći – zagrmeo je i namrštio svoje smežurano lice.

— Mhm – promrmljao sam i bacio snažnu magiju.

Vihor je izleteo iz moje ruke i patuljak je pao kao džak krompira.

Prošao sam pored njega i spustio program na pločnik. Odmah, njena neopisiva materija počela je da se razliva.

— Krenuli smo! – uskliknuo je David. – Prodajemo!

— Šta je to?! Kakve su to zle čini!? – viknuo je kapetan, teturajući se kao pijan, ali sa oružjem u ruci. – Na ulicama mog Dartendala! Preko mene mrtvog!

Da je samo podigao čekić na mene. Ali, udario je program. Nešto se dogodilo, ne-kakva greška, a ta gomila skripti i rutina postala virus.

Nismo prodali samo sektore Dartendala. Prodali smo sve, kompletan inventar svakog igrača, milijarde i milijarde predmeta za nekoliko puta toliko dolara, eura, jena i juana. Igrači su kupovali kao da je sudnji dan. Za dvadeset minuta, svaki telefon u Blizaru je zvonio. Sat vremena kasnije, svaki telefon na svim svetskim berzama bio je ugašen.

Danas, nosim odeću od kože i živim od onoga što mogu da ulovim, nadajući se da nije radioaktivno. A ja sam jedan od srećnijih.

I sve zbog jednog patuljaka.